mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

OVO JE SIN MOJ LJUBLJENI

mihael

7 / 2021.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE
Godište XVI. (2021.), Broj 7 (473),
DRUGA KORIZMENA NEDJELJA
28. veljače 2021.

Kontakt:
vlč. Željko Rakošec,
policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula,
pomoćnik policijskoga kapelana
tel.: 88 853, 22 715, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Slika na naslovnici: Paulo Medina, ***Preobraženje***, preuzeta s *https://www.absolutearts.com/*

VELJAČA - OŽUJAK

Ned.	28.	**DRUGA KORIZMENA NEDJELJA** Roman, Timotej
Pon.	1.	Albin; David; Jadranko; Zoran
Uto.	2.	Lucije; Čedomil; Iskra; Ines
Sri.	3.	Pierre-Renato Rogue, Marin; Kamilo; Anzelmo
Čet.	4.	Kazimir; Eugen; Natko
Pet.	5.	Euzebije, Vedran; Lucije I. papa
Sub.	6.	Marcijan; Agneta; Zvjezdana

MEDITACIJA
Dobro nam je ovdje biti *3*

SLUŽBA RIJEČI
DRUGA KORIZMENA NEDJELJA

UVOD U ČITANJA
Čovještvo u nastajanju *4*

ČITANJA
Ovo je Sin moj ljubljeni *6*

HOMILIJA
"Da" taboru - "ne" sjenicama *8*

KATEHEZA
Godina svetog Josipa *10*

Mali vjeronaučni kviz *12*

Mali vjeronaučni leksikon *13*

UZ BLAGDAN
Pierre - Renato Rogue *14*

Crkva u vrijeme francuske revolucije *15*

NAŠI POKOJNI *16*

Dobro nam je ovdje biti

Ono što je osjetio Petar na Taboru prečesto osjete i mnogi kršćani koji stupe u osobni odnos s Prisutnim Bogom. Dobro je biti u Božjoj blizini. Lijepo nam je u zajednici istomišljenika i istovjerujućih na euharistijskome slavlju i gozbi Riječi, Tijela i Vina.

Isus od nas zahtijeva da ne upadnemo u napast prepuštanja milini Božje blizine, nego da siđemo s gore, da izađemo iz osame i da budemo svjedoci Živoga i Prisutnoga Boga.

Biti kršćanin ne znači ljubomorno čuvati za sebe dar vjere i s prezirom se zgražati nad pokvarenošću svijeta, nego, potaknuti i nošeni vjerom koja je u nama, u svakom svom danu, svakom poslu i svakom susretu biti svjedok ljubavi kojom smo ljubljeni. Biti svjedok Boga koji je, kako piše sv. Pavao u današnjoj poslanici, Bog za nas. Bog koji nas toliko ljubi da je i Sina svoga za sve nas predao.

Služba riječi 255/09

KRIŽNI PUT
MUP - SJEDIŠTE
KAPELA SV. IGNACIJA
UTORAK I PETAK
10.00 SATI

Čovještvo u nastajanju

Ljudi ponekad kažu: »Svega mi je dosta!« Takav izričaj može biti rezultat umora, nezadovoljstva, razočaranja. Unatoč tome čovjeku je svojstveno težiti i ići naprijed. Ljudsko biće želi sve potpuniju spoznaju o sebi, svijetu oko sebe i iskonskom začetniku svega zbivanja - Bogu. Takva težnja vodi napretku na svim područjima ljudskih djelatnosti koje bi trebale doprinositi sve potpunijem rastu ljudskosti u čovjeku pojedincu, obitelji i društvu.

Bog ne traži ljudsku krv

Kod biblijskih Hebreja Abraham je bio toliko značajan povijesno-religijski lik da su se mnogi s njime nastojali identificirati. U njegovim iskušenjima, krizama i životnim ostvarenjima, a poglavito u njegovoj vjeri, ljudi su prepoznavali vlastitu problematiku života. Knjiga Postanka, koja je zadobila konačni oblik u 4. stoljeću prije Krista, donosi opis kako je Abraham bio spreman žrtvovati Bogu i vlastitog sina u kojem je gledao osobnu budućnost i opstanak svoga naroda, jer mu je sam Bog bio zadao obećanje da će njegov sin biti začetnik veoma brojnog naroda. Neimenovani autor je preuzeo iz usmene predaje to što se u narodu pripovijedalo te je zapisao Abrahamovu kušnju koja je bila uvjetovana običajima kanaanskog naroda koji je svojim božanstvima prinosio za žrtvu i vlastitu djecu. Sakupljač usmene predaje predstavlja Abrahama u golemoj dilemi u kojoj se patrijarh nadljudski izdiže iznad roditeljske ljubavi prema sinu i iznad kolebanja traži li zaista Bog od njega tako nečovječnu žrtvu. Cilj je bio prikazati Abrahama kao čovjeka vjere, kojemu je Bog iznad svega i svakoga, i pokazati kako ima bezgranično pouzdanje u Stvoritelja koji može sve razriješiti i izvesti na dobro. Za prispodobu u vjeri nije toliko važno je li usmeno pripovijedanje bilo u obliku legende ili priče, ili je to bio zbiljski povijesni događaj. Važna je poruka koja se sastoji u tome da je Abraham za sve povijesne naraštaje uzor bezgranične vjere i pouzdanja u jednoga Boga, za kojeg je došao do uvjerenja da se razlikuje od svi drugih nebeskih i zemaljskih bogova koji zahtijevaju prolijevanje ljudske krvi da bi očuvali povlašten opstanak.

Vjera je izvor optimizma

U drevnom Rimu postojala je brojna, značajna i »nemirna« židovska naseobina, pa je 49. godine poslije Krista car Klaudije izdao poseban edikt, koji je kasnije povukao, o protjerivanju Židova iz grada jer je među njima bila nastala velika napetost između onih koji su pristajali uz Isusa Krista i onih koji su ga osporavali i odbacivali. Judeokršćani koji su došli iz Jeruzalema naviještali su Isusa kao Mesiju svojim sunarodnjacima, ali i poganima. Imali su uspjeha i kod jednih i drugih. Među tim novoobraćenicima ubrzo su nastali prijepori i neslaganja oko prianjanja uz židovsku vjersku tradiciju. Obraćenici s poganstva bili su za potpuni raskid s njom i za opredjeljenje za novu slobodu za koju Isus oslobađa, dok su judeokršćani bili za prihvaćanje svega što su baštinili od Mojsija. I prvima i drugima apostol Pavao iz Korinta u Rim šalje poslanicu u kojoj se nalazi srž evanđeoskog nauka poglavito na teme opravdanja i spasenja te na prednost Isusova nauka nad Mojsijevim Zakonom. U tekstu današnje liturgije apostol kroz niz retoričkih pitanja upozorava na vjeru u Božju ljubav očitovanu i posvjedočenu kroz poslanje, životno djelovanje, smrt na križu i uskrsnuće Isusa Krista. Pavao želi vjernike uvjeriti kako vjera u Isusa Krista donosi spasenje te da ta vjera treba biti izvor optimizma na proputovanju ovom zemljom.

U čovještvu treba stalno rasti

Ljudi su veoma zanimljiva bića. Žele biti drugačiji nego što jesu. Oni koji su siromašni žele izići iz svoje neimaštine,; bolesni čeznu za zdravljem, bogati nastoje biti još bogatiji, najpoznatiji na području znanosti, sporta, politike i filma želi biti još popularniji, šarmantniji i slavniji. Ne vole kad ih se podsjeća kako je sve to privremeno, nedovršeno i nesavršeno. I ne bi smio biti cilj stavljati im nedostatke pred oči zato da ih se omalovaži, ponizi ili obeshrabri. Podsjećanje na ljudsku nedogotovljenost trebalo bi buditi težnju i čežnju za preobrazbom misli, osjećaja i postupanja koja bi vodila prema savršenoj preobrazbi tijela i duha - čitave osobe. Ulomak iz Evanđelja po Marku, u liturgiji ove nedjelje, upućuje na put koji bi trebao sve ljude dovesti do cjelovitoga i trajnoga preobražaja. Isus se je pred određenim brojem učenika promijenio, preobrazio u toliko zaprepašćujućoj i usrećujućoj mjeri te su učenici, posebno Petar, bili toliko oduševljeni, poneseni i ispunjeni srećom da više nisu mogli pomisliti ni poželjeti nešto ljepše i savršenije. Ali to je kratko trajalo. To preobraženje se dogodilo zato da bi učenicima svih vremena moglo pomoći da ne klonu zbog težine puta kojim trebaju ići da bi sretno prispjeli tako sličnom konačnom cilju.

Ivo Martinić, https://www.glas-koncila.hr

Prvo čitanje: Post 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Žrtva praoca našega Abrahama.

Čitanje Knjige Postanka

U one dane: Bog stavi Abrahama na kušnju. Zovnu ga: »Abrahame!« On odgovori: »Evo me!« Bog nastavi: »Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati.« I stignu na mjesto o kojemu je Bog govorio. Ondje Abraham podigne žrtvenik i naslaže drva.

Pruži sad Abraham ruku i uzme nož da zakolje svog sina. Uto ga zovne s neba anđeo Gospodnji i poviče: »Abrahame! Abrahame!« »Evo me!« odgovori on. »Ne spuštaj ruku na dječaka« – reče – »niti mu što čini! Sad, evo, znam da se Boga bojiš jer nisi uskratio ni svog sina, jedinca svoga«. Podiže Abraham oči i pogleda, i gle – za njim ovan, rogovima se zapleo u grmu. Tada Abraham ode, uzme ovna i prinese ga za žrtvu paljenicu mjesto svog sina. Anđeo Gospodnji zovne Abrahama s neba drugi put i reče: »Kunem se samim sobom, izjavljuje Gospodin: Kad si to učinio i nisi mi uskratio svog jedinca sina, svoj ću blagoslov na te izliti i učiniti tvoje potomstvo brojnim poput zvijezda na nebu i pijeska na obali morskoj! A tvoji će potomci osvajati vrata svojih neprijatelja. Budući da si poslušao glas moj, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom.«

Riječ Gospodnja.

Otpjevni psalam: Ps 116, 10.15-19

Hodit ću pred Gospodinom u zemlji živih.

Ja vjerujem i kada kažem:
»Nesretan sam veoma.«
Dragocjena je u očima Gospodnjim
smrt pobožnika njegovih.

******

Gospodine, tvoj sam sluga,
tvoj sluga, sin službenice tvoje:
ti si razriješio okove moje.
Tebi ću prinijeti žrtve zahvalne,
zazvat ću ime Gospodnje.

******

Izvršit ću Gospodinu zavjete svoje
pred svim pukom njegovim,
u predvorjima doma Gospodnjega,
posred tebe, Jeruzaleme!

******

Drugo čitanje: Rim 8, 31b-34

Bog ni svog Sina nije poštedio.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!
Ako je Bog za nas, tko će protiv nas? Ta on ni svojega Sina nije poštedio, nego ga je za sve nas predao! Kako nam onda s njime neće sve darovati?

Tko će optužiti izabranike Božje? Bog opravdava! Tko će osuditi? Krist Isus umrije, štoviše i uskrsnu, on je i zdesna Bogu – on se baš zauzima za nas!

Riječ Gospodnja

Evanđelje: Mk 9, 2-10

Ovo je Sin moj ljubljeni.

Čitanje svetog Evanđelja po Marku

U ono vrijeme: Uze Isus sa sobom Petra, Jakova i Ivana i povede ih na goru visoku, u osamu, same, i preobrazi se pred njima. I haljine mu postadoše sjajne, bijele veoma – nijedan ih bjelilac na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti. I ukaza im se Ilija s Mojsijem te razgovarahu s Isusom. A Petar prihvati i reče Isusu: »Učitelju, dobro nam je ovdje biti! Načinimo tri sjenice: tebi jednu, Mojsiju jednu i Iliji jednu.« Doista nije znao što da kaže jer bijahu prestrašeni. I pojavi se oblak i zasjeni ih, a iz oblaka se začu glas: »Ovo je Sin moj ljubljeni! Slušajte ga!« I odjednom, obazrevši se uokolo, nikoga uza se ne vidješe doli Isusa sama.

Dok su silazili s gore, naloži im da nikomu ne pripovijedaju što su vidjeli dok Sin Čovječji od mrtvih ne ustane. Oni održaše tu riječ, ali se među sobom pitahu što znači to njegovo »od mrtvih ustati«.

Riječ Gospodnja

"Da" taboru - "ne" sjenicama

Nitko nije pošteđen u svom životu iskustva zahlađenja ljubavi. Nevidljivo se i tiho uvuče hladnoća u naše odnose prema ljudima, a također i prema Bogu. Sivilo presvuče životne horizonte, pomrači nadu, oslabi naše uporišne vjerske stupove na kojima stoji kuća, kao da nas neka centrifugalna sila izbaci iz središta nekamo na rub i tu ostajemo s čežnjom za povratkom i sigurnošću.

Što je za čovjeka ispravno mjesto, njegovo središte, točka koja sve drži i skuplja? Svatko traži za svoj život pravo mjesto i svatko je već iskusio: ono što me kraće ili duže vrijeme drži na tom mjestu jesu prijateljstvo s nekom osobom, ili moje zvanje ili svakodnevne male stvari koje me raduju. No, uza sve to, moj život nije time do kraja ispunjen. Tko me ostavlja žednim i čeznutljivim, tko mi ne da spokoja da ostanem prikačen za te osobe i stvari? Tko me privlači k sebi? Nije li iskustvo Tabora još jedna točka koja me tjera i usmjerava dalje, koja me upozorava da tu, na zemlji, nema cilja, da središte i točka, konačno moj smiraj, leži negdje drugdje i kod Nekog drugog? Ah, kako je potrebno i spasonosno da, kao kršćani, svakodnevno čujemo za to usmjerenje i za tu osobu: "Njega slušajte!" To je poruka Očeva, On

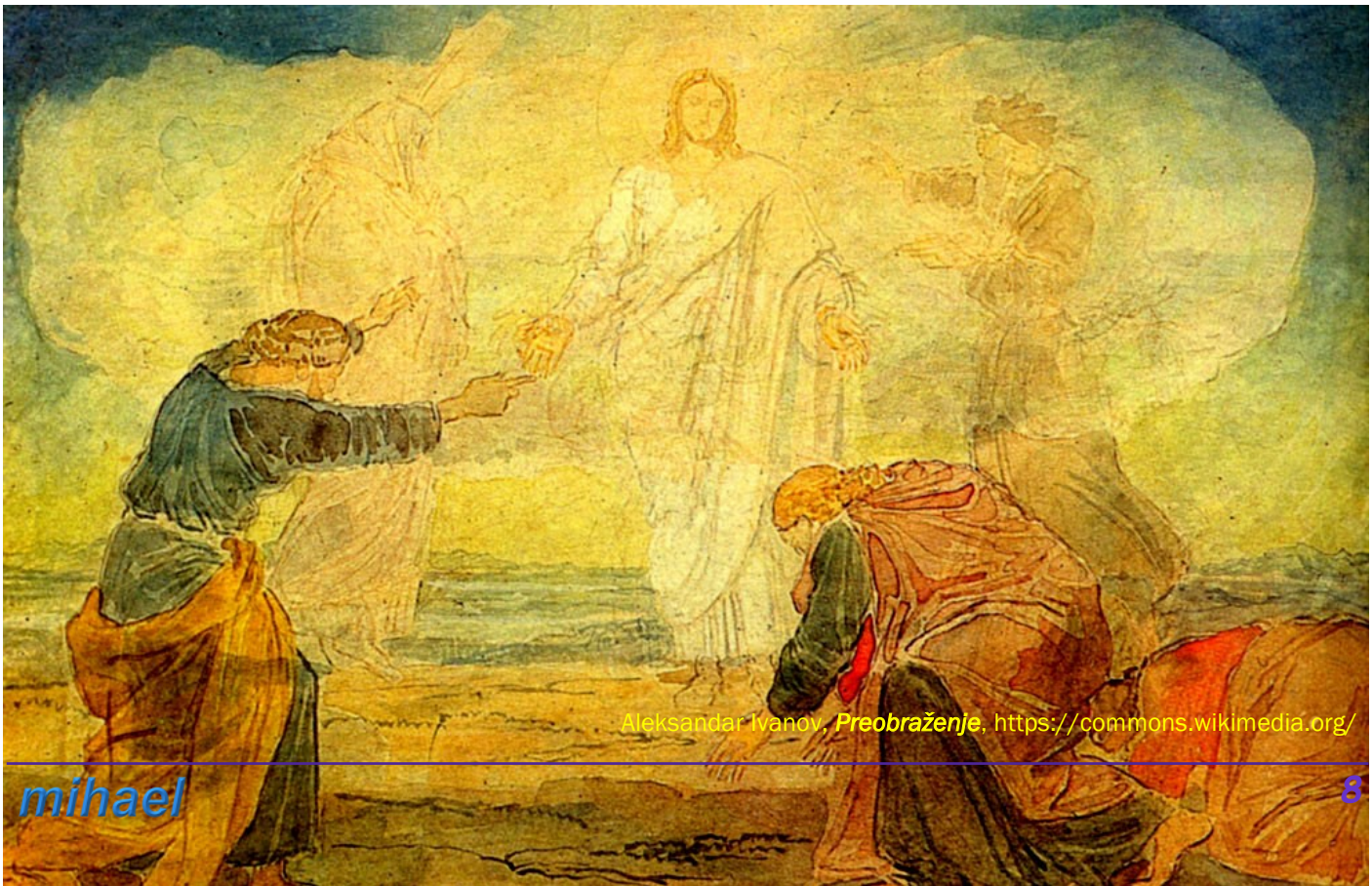

Aleksandar Ivanov, *Preobraženje*, https://commons.wikimedia.org/

nas okreće prema svojoj Ljubavi, prema svome Sinu! Potrebno je puno toga iskušati, dok ne nađemo svoj Tabor, mjesto i iskustvo koje nam unosi red i svjetlo u naš šaroliki život.

Petar predlaže izgradnju sjenica, zaklona. Često čovjek ostaje skriven u površnom i nepotpunom i uvjeren je da je to ono glavno i konačno, no svoju je nadu nategnuo prekratko. Potrebno je izoštriti svoj pogled kako ne bismo upali u pogrešne ovisnosti i navike. Najvažnije je: kada i gdje želi Bog od mene da se oslobodim i krenem na put. Primjer trojice učenika pokazuje: biti kršćanin znači biti uvijek na putu, točnije: sve više postajati kršćanin, nego biti kršćanin!

Isusovo nas preobraženje stavlja pred pitanje: zašto se Bog ne pojavi tako veličanstveno, tako jasno u našem životu? No, božja ljubav ne prisiljava, ne želi nasilje nad nama, nego računa s našom slobodom, a time se i sama stavlja u položaj da bude odbačena. Njegova je ljubav neprestani zov i ponuda našem životnom hodu. Važno je prepoznati svoje Tabore, a oni počinju sakramentalnim hodom. Za kršćane Tabor DA, ali sjenice NE, jer nas nisu dostojne, nisu naš domet i cilj. Sjenicama i zajedništvu u proslavi idemo ususret, a ono je u vječnoj domovini, kamo idemo zajedno u procesiji.

Stjepan Harjač

Preobraženje

Isusovo preobraženje na putu u Jeruzalem gdje će biti mučen, umrijeti i uskrsnuti, prekretnica je u vjeri i nasljedovanju njegovih učenika.

Učenicima još uvijek nije jasno tko je Isus i kakvo je njegovo poslanje.

Svojim preobraženjem na “gori visokoj”, Isus trojici izabranih učenika objavljuje svoj identitet.

Markov govor pun je simbolike. “Gora visoka”, mjesto je Božje blizine, u Starom zavjetu mjesto božje objave Mojsiju i Iliji.

Opisom Isusovih haljina koje “– nijedan bjelilac na zemlji ne bi mogao tako izbijeliti”, Marko upućuje na Isusovo božanstvo.

Mojsije označuje predstavnik a Zakona, a Ilija predstavnika proroka, koji su prethodili Kristu.

Uz to, Mojsije i Ilija, jedini su u Starom zavjetu doživjeli Božju objavu na Horebu - Sinaju (gori visokoj).

Ovdje se očituju kao dionici konačne Božje objave u Isusu Kristu: “Ovo je Sin moj, Ljubljeni! Slušajte ga!”

Isusovo preobraženje ne može se u potpunosti razumjeti bez Isusova uskrsnuća. Zato Isus zapovijeda učenicima: “da nikome ne pripovijedaju što su vidjeli dok Sin Čovječji od mrtvih ne ustane.”

Sveti Josip

Sveti Josip u apokrifnim spisima

Postoje tri tipa apokrifnih evanđelja koja su postala česta u Crkvi od II. stoljeća nadalje:

- evanđelja od kojih je ostalo svega nekoliko fragmenata, a u velikoj mjeri oslikavaju kanonska evanđelja;

- evanđelja pripisana nekom od apostola, ali šire nauk protivan onome što je Crkva po apostolskoj tradiciji smatrala istinitim.

- evanđelja sačuvana u cijelost, a donose pobožne priče iz života Svete obitelji.

Iz kanonskih evanđelja jasno iščitavamo da je Marija bila djevica kad je začela Isusa i da Josip nije njegov tjelesni otac. Ipak, Josipovo očinstvo bilo je presudno za utvrđivanje Isusova podrijetla iz Davidove loze. Evanđeoska spominjanja Isusov "braće i sestara", Pavlovo imenovanje Jakova "Kristovim bratom", te činjenica da su Ivan i Matej jednoznačno opisali Isusa kao "Josipovog sina" i " drvodjeljinog sina" u ranoj Crkvi otvorilo je neka pitanja o Josipovoj ulozi. Od 2. do 5. stoljeća pisci su pokušavali objasniti kako je Isus istovremeno mogao biti "sin Božji" i "sin Josipov".

Prvi koji je ponudio rješenje bio je pisac apokrifnog Jakovljevog protoevanđelja. Taj spis, napisan oko 150. godine. Opisuje Marijin život, spominje njezine roditelje Joakima i Anu, zaručnika Josipa, heroda, te smrt svećenika Zaharije. Sam spis autorstvo pripisuje Jakovu, najvjerojatnije Jakovu Mlađemu kojega katolici smatraju Isusovim bratićem, a protestanti Isusovim polubratom. Bibličari općenito smatraju da tasj Jakov nije autor navedenog spisa.

Prema tom spisu, Marija je mladost provela u Hramu. Novozavjetna evanđelja ne govore o Josipovim godinama. Autor Jakovljeva protoevanđelja opisuje ga kao starca koji je ždrijebom, odnosno Božjom voljom, izabran za Djevičina čuvara. Isusova braća su predstavljena kao Josipova djeca iz prethodnog braka, a njegove godine i pravednost objašnjavaju zašto nije imao spolne odnose sa svojom ženom: "Ždrijebom sam je dobio za ženu, ali ona još nije moja supruga, jer ona je začela po Duhu Svetomu". Kasnija

https://grdiocese.org/

apokrifna evanđelja poput "Pseudo Mateja" također sadržavaju ovu priču. Protoevanđelje opisuje rođenje Isusa u Betlehemu. Donosi priču kako je sveti Josip tražio primalju koja je potvrdila Marijino djevičanstvo nakon porođaja.

Protoevanđelje ostavlja otvorenom mogućnost da je Josip mogao imati tjelesnu vezu s Marijom nakon Isusova rođenja ("ona mi još nije žena ..."). Nekoliko stoljeća kasnije razvijanje doktrine da je Marija bila djevica, ne samo u vrijeme Isusovog začeća i rođenja, nego i tijekom cijelog života, značilo je da je tu mogućnost trebalo isključiti.

Apokrifna Povijest Josipa Tesara, napisana u 5. stoljeću i zamišljena je kao Josipov životopis koji je diktirao Isus, donoisi kako je Josip udovac u dobi od 90 godina, s dvije kćeri i četiri sina među kojima je Jakov Mlađi, navodni autor apokrifnog Jakovljevog protoevanđelja. Skrbi o dvanaestogodišnjoj Mariju, koja tada živi u njegovom kućanstvu, dok ne bude spremna za brak u dobi od 14 godina. Josipova smrt u 111. godini, kojoj su nazočili anđeli i potvrđivali vječno djevičanstvo Marijino, zauzima otprilike pola priče.

Prema salaminskom biskupu Epifaniju (umro 403. g.) i njegovom djelu Panarion (374-375 AD) „Josip rodi Jakova i njegova tri brata (Josipa, Šimuna i Judu) i dvije sestre (Salomu i Mariju ili Salomu i Anu). Jakov i njegova braća i sestre nisu bili Marijina djeca, već Josipova djeca iz prethodnog braka. Mnogo godina kasnije nakon smrti prve supruge, kad mu je bilo osamdeset godina, Josip " uzeo je Mariju (Isusovu majku)".

Euzebije Cezarejski u svojoj Crkvenoj povijesti (Knjiga III, pogl. 11.) iznosi da kršćanski pisac Hegesip Nazarećanin (oko 110.-180.) " bilježi da je Kleofa bio Josipov brat i Isusov stric." Epifanije dodaje da su Josip i Kleofa bili braća, sinovi "Jakova, zvanog Pantera".

Origen citira grčkog filozofa Celsusa, iz njegova djela „O istinitom nauku“, (oko 178. g.), koji donosi kontroverznu tvrdnju da je Josip napustio Mariju nakon što je saznao za njezinu trudnoću: "... jer je bila kriva za preljub i rodila je dijete nekom vojniku po imenu Pantera." Origen, međutim, tvrdi da je Celsusova tvrdnja bila izmišljotina nekršćana u svrhu borbe protiv Crkve.

https://www.catholic.org/

Mali vjeronaučni kviz

1. .Koliko križni put ima postaja?
a) 13
b) 14.
c) 15

2. Tko je odredio sadašnji broj postaja križnog puta?
a) Kongregacija za oproste)
b) Kongregacija za nauk vjere
c) Kongregacija za bogoštovlje i sakramente

3. Najstarije pismeno svjedočanstvo o pobožnosti križnog puta datira iz:
a) 1. st.
b) 2. st.
c) 6. st

4. Križni put u početku je imao :
a) 5, potom 10 te naposljetku 15 postaja
b) 7, potom 12 te naposljetku 14 postaja
c) 9, potom 13 te naposljetku 14 postaja

5. Tri Isusova pada spominju se u:
a) trećoj, petoj i devetoj postaji
b) trećoj, sedmoj i devetoj postaji
c) trećoj, sedmoj i dvanaestoj postaji

6. Koliko postaja obilježava susret između Isusa i drugih ljudi?
a) tri)
b) četiri
c) pet

7. Četvrta postaja glasi:
a) Isus susreće svoju svetu Majku
b) Isus pada prvi put pod križem
c) Isus pada drugi put pod križem

8. Jedanaesta postaja glasi:
a) Isusa svlače
b) Isusa pribijaju na križ
c) Isus umire na križu

9. Golgota (latinski: kalvarija) je brdo i zvan Jeruzalema gdje je razapet Isus Krist.
a) točno
b) netočno

10. Papa Pavao VI. predvodio je po prvi put križni put iz rimskoga Koloseuma:
a) 1946.
b)) 1956.
c) 1964.

11. Razvoj likovnog prikazivanja križnoga puta nastaje u:
a) 15. st.
b) 16. st.
c) 17. st.

12. Tko je skladao pjesmu "Stala plačuć' tužna mati"?
a) Jacopane da Todi
b) Domenico Zipoli
c) Albe Vidaković

13. Procesija Za križen organizira se svakog Velikog četvrtka na otoku:
a) Braču
b) Hvaru
c) Pagu

14. Tko izmoli križni put, uz uobičajene uvjete (ispovijed, pričest, molitva na nakanu sv. Oca), može dobiti potpuni oprost.
a) točno
b) netočno

Točni odgovori na stranici 15.

Mali vjeronaučni leksikon

Konfesija

Konfesija, latinski, *confessio: priznanje, ispovijed*, ukupnost normi i načela vjerske zajednice; vjeroispovijest. U tom smislu u kršćanstvu ima više konfesija (katolicizam, protestantizam, pravoslavlje, monofizitizam, nestorijanizam i dr.).

U užem smislu riječi, sažetak vjerskih istina neke konfesije; vjeroispovijed (Apostolsko vjerovanje, Nicejsko-carigradsko vjerovanje, Augsburška vjeroispovijed).

U ranokršćanskim i ranosrednjovjekovnim crkvama, grob mučenika ili sveca ispod oltara.

Kongregacija

Kongregacija, latinski, *congregatio: udruživanje*.

U Katoličkoj crkvi, ustanova posvećenog života slična crkvenim redovima, od kojih se razlikuje time što njezini članovi ne polažu svečane zavjete (vota sollemnia) već samo jednostavne (vota simplicia). Kongregacije su se počele osnivati u XVI. st. nakon Tridentskoga koncila; svrha im je apostolat, odgoj i karitativno djelovanje. Kongregacija koju odobri papa, a članovi su vezani doživotnim zavjetima, naziva se redovničkom kongregacijom (congregatio religiosa), u kongregaciji koju odobri dijecezanski biskup (tzv. kongregacija biskupskoga prava) zavjeti nisu doživotni, dok članovi svjetovnih kongregacija ne polažu zavjete.

Po kanonskome pravu kongregaciju čini i više samostojnih samostana istoga reda.

U Rimskoj kuriji, kongregacije su stalne ustanove kojima su na čelu kardinali, a povjerene su im određene funkcije u upravljanju Crkvom. Tijekom stoljeća mijenjale su broj i zadaće; nekad ih je bilo 15, pa 20 do 30, a danas ih je devet: Kongregacija za nauk vjere (prije Sv. oficij), Kongregacija za istočne crkve, Kongregacija za biskupe, Kongregacija za bogoštovlje i sakramente, Kongregacija za kanonizaciju, Kongregacija za kler, Kongregacija za redovnike i svjetovne institute, Kongregacija za katolički odgoj, Kongregacija za evangelizaciju naroda i širenje vjere (prije De propaganda fide)

U protestantizmu, kongregacija je crkvena organizacija koja ima mjesnu autonomiju izbora pastora i đakona.

https://www.enciklopedija.hr/

Kviz - točni odgovori:

1. a,
2. a,
3. c,
4. b,
5. b,
6. b,
7. a,
8. b,
9. a,
10. c,
11. a,
12. a,
13. b,
14. a.

Pierre-Renato Rogue

3. ožujka

Jedna od mnogobrojnih žrtava krvave Francuske revolucije bio je i lazarist Pierre-Renato Rogue.

On se rodio 11. lipnja 1758. u Vannesu u Bretanji. Neprijatelji vjere pogubili su ga pod giljotinom 3. ožujka 1796., kad je Francuska revolucija bila u punom jeku.

Petar je stupio u lazaristično sjemenište u svom rodnom gradu, ondje dovršio teologiju te 21. rujna 1782. bio zaređen za svećenika. Kroz nekoliko je godina izvanrednom revnošću djelovao najprije kao svjetovni svećenik. Želeći provoditi još savršeniji i pravilima jasno zacrtan život, stupio je godine 1786. u Kongregaciju misija ili lazariste. Propisani je novicijat obavio u kući matici u Parizu te usvojio duhovnost osnivača družbe sv. Vinka Paulskog, s kojom se upoznao već za vrijeme svoga teološkog studija.

Po završetku novicijata poglavari ga poslaše u sjemenište u Vannes za profesora teologije. Ondje je 26. listopada 1788. položio redovničke zavjete. Bilo je to uoči Francuske revolucije. Za vrijeme revolucije Pierre-Renato je energično odbio prisegnuti na ustav koji mu se činio nepravednim. Samim tim činom bio je stavljen izvan zakona.

Pred prijetnjama revolucije protiv neprisegnutih svećenika htio je zaštititi svoju subraću pa ih je poslao na sigurnije mjesto dok je sam ostao u Vannesu i ondje potajno vršio svećeničku službu.

Kad je na sam Badnjak 1795. nosio popudbinu jednom bolesniku, bio je uhvaćen i zatvoren.

Pričestivši se sam svetim prilikama vedro je pošao u zatvor. Znao je da je Isus s njime.

U zatvoru je ostao sve do procesa 1. ožujka sljedeće godine. Od revolucijskog sudišta, a na sudu je bila prisutna i njegova starica majka, bio je osuđen na smrt. Kako mu je savjest bila čista, jer je uvijek činio samo dobro, pa i mnogim zatvorenicima, svoju je osudu primio vedro i smireno. Zahvaljivao je Gospodinu što ga je učinio dostojnim mučeničke palme, koja je jedna od najvećih milosti u kršćanskom životu. Poslije podne 3. ožujka 1796. pogubljen je giljotinom te istu večer pokopan na zajedničkom groblju.

Blaženim ga je proglasio papa Pio XI. 10. svibnja 1934.

Piero Lazzarin, ***Sveci kroz crkvenu godinu***, Veritas, Zagreb, 2010.

Crkva u vrijeme francuske revolucije

U svojim početcima francuska revolucija nije bila neprijateljska prema Crkvi.

Na okupljanju staleža u Versaillesu 5. svibnja 1789., svećenstvo (prvi stalež), poduprlo je revolucionarni treći stalež.

Treći stalež konstituirao se kao predstavništvo nacije 23. lipnja 1789. Priključilo mu se 149 župnika i 4 biskupa

Juriš na Bastilju, 14. srpnja 1789. bio je prekretnica u odnosu revolucionara prema Crkvi. Po svoj su zemlji uskoro palili dvorce, crkve i samostane.

U »noći žrtava«, 4/5. kolovoza 1789., Svećenstvo i plemstvo se odriču feudalnih prava i povlastica u korist građana i seljaka. Svi su građani izjednačeni 27. kolovoza 1789. kada su svečano su ozakonjena građanska i ljudska prava: »bratstvo, jednakost, sloboda«. Zajamčena sloboda savjesti i vjere.

Radikalni smjer uskoro se pokazao na pitanju crkvenih dobara. Na prijedlog biskupa Talleyranda, Narodna skupština je odlučila oduzeti sva crkvena dobra i time platiti javne dugove. Svećenstvo je diglo prosvjed i napustilo skupštinu.

Odnos prema Crkvi u potpunosti se promijenio. Dana 13. veljače 1790. ukinuti su svi nekaritativni redovi i samostani. Nešto kasnije, 14. travnja 1790. objavljen je zakon o nacionalizaciji i sekularizaciji sve crkvene imovine.

Prema tzv. Građanskom ustavu francuskog klera, donesenom 12. srpnja 1790., Crkva u Francuskoj preuređena je na potpuno nacionalnoj osnovi, odvojena od Rima i priključena francuskoj državi.

U studenom 1790. zatraženo je da svi svećenici polože prisegu na taj ustav. Oko dvije trećine francuskog svećenstva odbilo je prisegu. Uslijedili su krvavi progoni u kojima je oko 4 000 svećenika bačeno u tamnicu, prognano ili smaknuto.

»Rujanskim pokoljem« 1792., počelo je razdoblje terora, koje je trajalo sve do listopada 1795. Zemljom su vladali Danton i Marat. Kralj Ljudevit XIV. smaknut je 21. siječnja 1793., a kraljica Marija Antoaneta u listopadu iste godine.

Robespierre je preuzeo diktaturu 13. srpnja 1793., kad je Marata ubila jedna djevojka.

U studenom 1793., u Francuskoj je ukinuto kršćanstvo, a uveden »kult razuma«.

U proljeće 1794., Robespierre je uklonio vladavinu jakobinaca, i dao u Konventu izglasati dekret o priznanju »najvišeg bića« i neumrlosti duše.

Robespierre je 28. srpnja 1794. svršio pod giljotinom. Vlast je preuzeo direktorij od 5 članova (1795—1799).

Polako su ponovno tolerirali katoličko svećenstvo, a odvojenost Crkve od države ozakonjena je 21. veljače 1795. Povremenih progona bilo je i dalje.

Napoleon Bonaparte izvršio državni udar 9. studenoga 1799. i oborio peteročlani direktorij koji je vodio republiku.

Napoleonovim dolaskom na vlast prestalo je neprijateljstvo države prema kršćanstvu.

Usp. August Franzen, ***Pregled povijesti Crkve***, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2004.

NAŠI POKOJNI

SAKIB KOČANOVIĆ,

PU zagrebačka, Zagreb, 2. ožujka 1993.

MARIJAN RAŠIN,

PU zagrebačka, 5. ožujka 1991.

POČIVALI U MIRU!